

UCHWAŁA

Dnia 3 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant sekretarz sądowy Lena Stasiak

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,
na posiedzeniu jawnym w dniu 3 kwietnia 2025 r.,
przy udziale:

- pełnomocnika A. sp. z o.o. z/s w W. adwokata P. B.,
- X.Y. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. delegowanej do Prokuratury Okręgowej w L.,
- X.Y.1 - prokuratora Prokuratury Regionalnej w L. oraz jego pełnomocnika C. P. - prokuratora Prokuratury Regionalnej w L.,

wniosku pełnomocnika A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 22 października 2024 r. o podjęcie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y. oraz X.Y.1 za czyny wypełniające znamiona art. 231 § 1 k.k.

na podstawie art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej: ustawa o prokuraturze) *a contrario*

uchwalił:

1. odmówić zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. delegowanej do Prokuratury Okręgowej w L., za wskazane we wniosku czyny, polegające na tym, że:

a] „w dniu 4 maja 2020 roku w L., sprawując funkcję funkcjonariusza publicznego - Prokuratora Prokuratury

Okręgowej w L., w nadzorowanym przez nią postępowaniu o sygn. akt [...] przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bezzasadnie dokonała blokady rachunku bankowego o numerze [...], należącego do pokrzywdzonej spółki A. Sp. z o.o., działając tym samym na szkodę interesu prywatnego A. Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.;

b] w tym samym miejscu, zaś w dniu 15 maja 2020 roku, sprawując funkcję funkcjonariusza publicznego - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w L., w nadzorowanym przez nią postępowaniu o sygn. akt [...] przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bezzasadnie dokonała blokady rachunku bankowego o numerze [...], należącego do pokrzywdzonej spółki A. Sp. z o.o., działając tym samym na szkodę interesu prywatnego A. Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.;

c] w tym samym miejscu, zaś w dniu 3 listopada 2020 roku, sprawując funkcję funkcjonariusza publicznego - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w L., w nadzorowanym przez nią postępowaniu o sygn. akt [...] przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bezzasadnie uznała środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym o numerze [...], należącym do pokrzywdzonej spółki A. Sp. z o.o. za dowód rzeczowy w sprawie, działając tym samym na szkodę interesu prywatnego A. Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.;

d] w tym samym miejscu, zaś w dniu 12 listopada 2020 roku, sprawując funkcję funkcjonariusza publicznego - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w L., w nadzorowanym przez nią

postępowaniu o sygn. akt [...] przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że bezzasadnie uznała środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym o numerze [...], należącym do pokrzywdzonej spółki A. Sp. z o.o. za dowód rzeczowy w sprawie, działając tym samym na szkodę interesu prywatnego A. Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”

2. odmówić zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X.Y.1 - prokuratora Prokuratury Regionalnej w L., za wskazany we wniosku czyn polegający na tym, że:

„w okresie od dnia 3 listopada 2022 roku do dnia 4 kwietnia 2023 roku w L., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, sprawując funkcję funkcjonariusza publicznego - Prokuratora Prokuratury Regionalnej w L., w nadzorowanym przez niego postępowaniu o sygn. akt [...] przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że bezzasadnie nie uwzględnił wniosków kierowanych przez pełnomocnika spółki A. Sp. z o.o. o zwrot środków pieniężnych, uznanych uprzednio za dowody rzeczowe w postępowaniu o sygn. akt [...] i znajdujących się na rachunkach bankowych o numerach [...] oraz [...], należących do pokrzywdzonej spółki A. Sp. z o.o., działając tym samym na szkodę interesu prywatnego A. Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”

3. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania.

[M. T.]

UZASADNIENIE

Prokuratura Okręgowa w L. nadzorowała śledztwo w sprawie zaistniałego, w okresie od dnia 10 grudnia 2018 roku do 24 kwietnia 2020 roku, w L. i innych nieustalonych miejscach, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjmowania i przekazywania przez osoby uprawnione działające w imieniu i na rzecz A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej: spółka), działające w porozumieniu z innymi osobami, środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych pod pozorem płatności za podpisane kontrakty i wystawione faktury, w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w łącznych kwotach nie mniejszych niż 4.121.854,35 złotych, 11.913.560,90 EUR, 4.613.644,74 USD oraz 151.375,00 GBP, tj. o czyn z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Postępowanie prowadzone było pod sygn. akt PO II Ds. 28.2020. Referentem przydzielonym do prowadzenia sprawy została X.Y. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. delegowana do Prokuratury Okręgowej w L..

W toku postępowania przygotowawczego, na wniosek Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, prokurator X.Y., jako referent, w dniu 4 maja 2020 roku na podstawie art. 86 ust. 9 i 10 ustawy z dnia 1 marca 2018 roku *o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* wydała postanowienie o blokadzie na okres sześciu miesięcy rachunku bankowego należącego do spółki o numerze [...] prowadzonym w B. S.A., a postanowieniem z dnia 15 maja 2020 r. na podstawie art. 86 ust. 9 ustawy z dnia 1 marca 2018 roku *o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* dokonała blokady na okres sześciu miesięcy

rachunku bankowego należącego do spółki o numerze [...]1 prowadzonym w B1. S.A.

Zażalenia na postanowienia z dnia 4 maja 2020 r. i 15 maja 2020 r. o blokadzie rachunków bankowych wniósł pełnomocnik spółki. Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z dnia 15 czerwca 2020 r., sygn. akt [...] nie uwzględnił złożonych zażaleń i utrzymał w mocy wskazane postanowienia.

Następnie w toku śledztwa, w dniach 3 listopada 2020 r. oraz 12 listopada 2020 r. prokurator X.Y. wydała postanowienia o uznaniu za dowody rzeczowe środki pieniężne zgromadzone na wskazanych rachunkach bankowych, należących do A. Sp. z o.o. z/s w W.

Zażalenia na powyższe wniósł pełnomocnik spółki, a Sąd Rejonowy [...] w L. postanowieniem z dnia 8 stycznia 2021 r. sygn. akt [...], nie uwzględnił złożonych zażaleń i utrzymał w mocy wskazane postanowienia.

W toku dalszego prowadzenia sprawy, postępowanie przygotowawcze zostało przejęte przez jednostkę nadrzędną, tj. Prokuraturę Regionalną w L. i zarejestrowane pod sygn. akt [...]. Referentem w sprawie został prokurator Prokuratury Regionalnej w L. X.Y.1.

Wnioskiem z dnia 7 listopada 2022 roku pełnomocnik spółki A. Sp. z o.o. z/s w W. zwrócił się do Prokuratury Regionalnej w L. o uchylenie postanowienia z dnia 3 listopada 2020 roku w przedmiocie uznania za dowody rzeczowe środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych o nr [...] oraz [...]1 na rzecz A. Sp. z o.o. z/s w W. jako wydanych bez podstawy prawnej.

Pismem z dnia 1 grudnia 2022 roku prokurator X.Y.1 poinformował pełnomocnika spółki, iż brak jest przesłanek uzasadniających dokonanie zwrotu środków spółce na podstawie art. 230 § 2 k.p.k.

Pismem z dnia 20 grudnia 2022 roku pełnomocnik spółki wniósł o ponowne rozpoznanie wniosku z dnia 7 listopada 2022 r., poprzez wydanie

stosownego rozstrzygnięcia w formule przewidzianej przez przepisy ustawy Kodeks Postępowania Karnego, tj. postanowienia.

Pismem z dnia 10 stycznia 2023 roku prokurator X.Y.1 poinformował, iż podtrzymuje wyrażone stanowisko w piśmie z dnia 1 grudnia 2022 r. o braku postaw do zwrotu wskazanych wyżej dowodów rzeczowych, powołując się na postanowienie Sądu Rejonowego [...] w L. z dnia 8 stycznia 2021 r. sygn. akt [...] o nieuwzględnieniu zażaleń pełnomocnika A. sp. z o.o. z/s w W. o uznaniu za dowodowy rzeczowe środków pieniężnych zgromadzonych na dwóch rachunkach bankowych.

Na powyższą decyzję zażalenie złożył pełnomocnik spółki wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uchylenie postanowień z dni 3 i 12 listopada 2020 r. i zwrot zabezpieczonych środków pieniężnych na rachunek bankowy reprezentowanego przez niego podmiotu.

Zarządzeniem z dnia 23 lutego 2023 roku Prokurator Prokuratury Regionalnej w L. odmówił przyjęcia zażalenia, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy uzasadniając, iż pisma z dnia 1 grudnia 2022 r. i 10 stycznia 2023 r. nie zostały wydane w formie postanowienia, stąd też nie mogą stanowić przedmiotu zażalenia.

Zażalenie na powyższe wniósł w dniu 8 marca 2023 r. pełnomocnik spółki A. wnosząc o uchylenie zaskarżonego zarządzenia w całości i przyjęcie uprzednio wniesionego zażalenia do rozpoznania. Sąd utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.

W konsekwencji pokrzywdzona spółka skierowała zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez funkcjonariuszy publicznych - Prokuratorów Prokuratury Okręgowej w L. i Regionalnej w L. przestępstw z art. 231 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2023 r. prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w W. odmówił wszczęcia śledztwa w przedmiocie nadużycia funkcji przez prokuratorów Prokuratury Okręgowej i Regionalnej w L.

polegającej na bezpodstawnym dokonaniu blokady rachunków, a następnie uznaniu zgromadzonych na rachunkach środków pieniężnych za dowodowy rzeczowe i utrzymaniu tych rozstrzygnięć oraz braku merytorycznych postanowień i decyzji na wnioski kierowane w imieniu A. sp. z o.o. o zwrot ww. środków pieniężnych tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec uznania, że czyny te nie zawierają znamiona przestępstwa.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem przez pełnomocnika pokrzywdzonej spółki, a rozpoznający je Sąd Rejonowy [...] w L. [...] Wydział Karny, postanowieniem z dnia 8 marca 2024 r., sygn. [...], uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę prokuratorowi do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2024 r. prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w W. umorzył śledztwo w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czyny nie zawierają znamion przestępstwa.

Zażalenie na powyższe złożył pełnomocnik A. sp. z o.o. zaskarżając powyższe postanowienie w całości i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej [...] w W. postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2024 r. nie uwzględnił zażalenia i utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Subsydiarnym aktem oskarżenia z dnia 30 września 2024 r. złożonym do Sądu Rejonowego w [...] w L. pełnomocnik A. sp. z o.o., oskarżył prokurator X.Y. o popełnienie 4 przestępstw z art. 231 § 1 k.k. oraz prokuratora X.Y.1 o popełnienie jednego przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygn. akt [...].

Pełnomocnik A. Sp. z o.o. z/s w W. wnioskiem z dnia 22 października 2024 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego o zezwolenie na pociągnięcie do

odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Regionalnej w L. X.Y.1 oraz prokuratora Prokuratury Okręgowej w L. X.Y., w stosunku do których zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstw wypełniających znamiona art. 231 § 1 k.k. – szczegółowo opisanych we wniosku.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 135 § 5 Prawa o prokuraturze, sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Chodzi tu o podejrzenie w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu, jak i występowania innych znamion objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r. sygn. akt SNO 95/08). Do wydania uchwały zgodnej z zamierzeniem wnioskodawcy są zatem niezbędne dowody - ocenione obiektywnie - na podstawie których można podejrzewać, że miało miejsce przestępstwo. Nie jest oczywiście wymagane przekonanie o winie, ale też nie wystarcza samo przypuszczenie, że było tak, jak we wniosku. Z powołanego przepisu wynika również, że nie każde uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa daje podstawę do uchylenia immunitetu, bowiem należy wykazać, że podejrzenie jest dostatecznie uzasadnione (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2007 r. sygn. akt SNO 21/07).

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika spółki A. należy stwierdzić, że brak jest podstaw uzasadniających wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratorów wskazanych we wniosku, zaś jego analiza pozwala na stwierdzenie, że pełnomocnik spółki zmierza do poddania ponownej kontroli, tym razem przez Sąd Najwyższy, procedowania i orzeczeń wydanych w sprawie, co jest niedopuszczalne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 86 ust. 9 ustawy z dnia 1 marca 2018 roku *o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu*, prokurator może wydać postanowienie o blokadzie rachunku bankowego na okres nieprzekraczający 6 miesięcy, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku mogą pochodzić z przestępstwa lub służyć jego popełnieniu. W analizowanej sprawie prokurator X.Y. po otrzymaniu zawiadomienia od Generalnego Inspektora Informacji Finansowej o podejrzeniu popełnienia przez spółkę A. przestępstwa z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., postanowieniem z dnia 4 maja 2020 dokonała blokady, na okres sześciu miesięcy rachunku bankowego należącego do A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. o numerze [...] prowadzonym w B. S.A., a następnie postanowieniem z dnia 15 maja 2020 r. dokonała blokady, na okres sześciu miesięcy, rachunku bankowego należącego do spółki o numerze [...]1 prowadzonym w B1. S.A. Wydając powyższe postanowienia prokurator działała na podstawie zawiadomienia Generalnego Inspektora Informacji Finansowej oraz informacji uprawdopodobniających, że środki zgromadzone na tych rachunkach mogą mieć związek z przestępstwem o charakterze finansowym. Postanowienia te zostały poddane kontroli instancyjnej, utrzymującej w mocy wydane orzeczenia.

W związku z powyższym realizowanie przez prokuratora ustawowego obowiązku ścigania przestępstw i zabezpieczenia interesu publicznego, w szczególności zapobieżenia dalszemu obrotowi środkami o potencjalnie nielegalnym pochodzeniu nie może stanowić podstawy do uznania, że prokurator przekroczył czy nadużył swoich uprawnień. W przeciwnym razie godziłoby w konstytucyjną zasadę niezależności prokuratury oraz osłabiałoby funkcjonowanie systemu ścigania przestępstw.

Przepis art. 231 § 1 k.k. odnosi się do sytuacji, w której funkcjonariusz publiczny przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Jak podnosi się w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, dla przypisania odpowiedzialności karnej z art. 231 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że przestępstwo zostało popełnione umyślnie (z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym), na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 53). Spełnione kumulatywnie wskazane przesłanki muszą wywodzić swoje źródło z przepisów stanowiących o uprawnieniach przewidzianych dla określonego funkcjonariusza, w tym przypadku prokuratora.

W dalszej kolejności wskazać należy, że obecne jasne brzmienie przepisów art. 236b k.p.k. nakazuje przyjąć, że środki zgromadzone na rachunku bankowym mogą być uznane za dowód w sprawie, zatem również za dowód rzeczowy. To z kolei oznacza, że wydanie postanowienia, o którym mowa w art. 86 ust. 13 in fine wskazanej ustawy jest dopuszczalne w każdym stadium postępowania.

Słusznie zauważył pełnomocnik spółki, że przepis ten został dodany przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2021 r. zmieniającej ustawę z dnia 12 stycznia 2022 r., a zatem już po wydaniu decyzji opisanych we wniosku (pkt 1 c-d), oznacza to jednak, że uprzednio obowiązujące przepisy, w zakresie możliwości uznania za dowodowy rzeczowe środków pieniężnych, były niejednolite. To z kolei spowodowało konieczność wyeliminowania tych rozbieżności.

Podkreślić należy, że do wydania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego, który to środek przeznaczony jest m.in. do zabezpieczenia przed utratą mienia mogącego pochodzić z przestępstwa niepodlegającego przepadkowi bądź zwrotowi pokrzywdzonym, konieczne jest

uprzednie przekształcenie postępowania z fazy *in rem* w fazę *ad personam*, a zatem wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów. W fazie *in rem* postępowania przygotowawczego, poprzez wydanie przez prokuratora postanowienia o uznaniu środków pieniężnych znajdujących się na rachunku bankowym za dowody rzeczowe i następnie przechowywanie tych środków na rachunku depozytowym prokuratury dochodzi do dalszego ich zabezpieczenia w postępowaniu przygotowawczym. Celem uznania środków pieniężnych za dowód rzeczowy nie jest ich zabezpieczenie jako dowodu, ale zabezpieczenie przed ich utratą, gdyż w przypadku upadku po 6 miesiącach blokady rachunku bankowego środki te musiałyby zostać zwolnione do dyspozycji posiadacza rachunku bankowego.

Jak już zostało wskazane powyżej, kwestia ta w orzecznictwie sądów powszechnych była niejednolita, niemniej jednak praktyka działania prokuratury polegająca na uznawaniu środków pieniężnych znajdujących się na rachunku bankowym za dowody rzeczowe i następnie przechowywanie tych środków na rachunku depozytowym prokuratury była powszechnie stosowana i nie była kwestionowana przez sądy. Podobnie było w niniejszej sprawie. Prokurator X.Y. wydając postanowienia w dniach 3 listopada 2020 r. oraz 12 listopada 2020 r. o uznaniu za dowody rzeczowe środki pieniężne zgromadzone na dwóch rachunkach bankowych, należących do A. Sp. z o.o. z/s w W., działała w oparciu o obowiązujące wówczas przepisy w tym art. 86 ust. 13 ustawy, który stanowił wprost o możliwości dokonania blokady rachunku i wydania postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych. Powyższe znalazło potwierdzenie w wydanym przez Sąd Najwyższy postanowieniu z dnia z dnia 18 maja 2022 r., sygn. I KZP 7/21. Ponadto, decyzje te na skutek zażalenia pełnomocnika spółki zostały poddane kontroli odwoławczej, która utrzymała w mocy wydane postanowienia.

Nie rozwijając dalej sygnalizowanego wątku rozbieżności w zakresie uznania środków zgromadzonych na rachunku bankowym za dowód rzeczowy oraz wydania w tym przedmiocie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2021 r. sygn. I KZP 1/21, z której pełnomocnik wywodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokurator X.Y. przestępstw z art. 231 § 1 k.k. (pkt 1 c-d wniosku) należy wskazać, że kwestionowane postanowienia (z dnia 3 listopada 2020 r. oraz 12 listopada 2020 r.) zostały wydane w 2020 roku, a zatem rok wcześniej aniżeli zapadła powoływana przez niego uchwała Sądu Najwyższego, porządkująca niejako tę kwestię. Ponadto, wskazywane we wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej postanowienia były poddane kontroli odwoławczej, zarówno przez Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy, które nie stwierdziły nieprawidłowości w zapadłych decyzjach. Trudno zatem uznać, że prokurator X.Y. nie tylko dopuściła się zarzucanych jej przestępstw, ale że zachodzi jakiegokolwiek uzasadnione podejrzenie ich popełnienia.

Podobnie należało ocenić zachowanie prokuratora X.Y.1, który przejął do dalszego prowadzenia postępowanie o sygn. [...]. Odmowa wydania decyzji, uznaniowej, w formie postanowienia (pkt 2 wniosku), a tym samym akceptacja decyzji zapadłych uprzednio nie może być uznana za przekroczenie uprawnień czy niedopełnienie obowiązków przez prokuratora, choć forma może budzić zastrzeżenia formalne, nie oznacza to uznania niejako z automatu przekroczenia uprawnień przez tego prokuratora. Prokurator działał w granicach ustawowego uprawnienia, zaś przyjęta forma wynikała z przyjętej praktyki i niedoprecyzowania proceduralnego, który pozwalał na wydanie decyzji w takim kształcie. Ponadto brak jest podstaw do uznania, że prokurator działał umyślnie, a przecież przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. może być popełnione tylko i wyłącznie umyślnie i to zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem wynikowym. W orzecznictwie sądów i

doktrynie podkreśla się, że art. 231 k.k. nie może stanowić narzędzia do penalizowania błędów formalnych ani oceny poprawności stylu działania organu, o ile nie prowadzą one do realnej szkody i nie są wynikiem umyślnego nadużycia władzy. Co istotne, decyzje podjęte przez prokuratora X.Y.1 także zostały poddane kontroli instancyjnej i również w tym zakresie nie zostały stwierdzone nieprawidłowości.

Podsumowując powyższe wskazać należy, że samo „przekroczenie uprawnień” lub „niedopełnienie obowiązków” wyrażające się w odmiennej od strony interpretacji przepisów prawa czy kierunku rozstrzygnięcia nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego określonego w art. 231 k.k. Niezbędne jest wykazanie, że prokurator działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Nawet gdyby uznać, że decyzje podjęte przez wskazanych we wniosku pełnomocnika prokuratorów były nieprawidłowe to owe błędy są immanentnie związane z procesem interpretacji przepisów prawa, a rozstrzygnięcia błędne, czy też niezasadne przede wszystkim powinny być uchylane lub zmieniane np. podczas rozpoznawania środków odwoławczych oraz nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Nie może więc być uznane za naruszenie przepisów prawa wyrażenie błędnego poglądu prawnego, niewłaściwa interpretacja przepisów czy też wadliwa ocena dowodów, skutkujące podjęciem niesłusznej decyzji. Takie zachowanie prokuratora mieści się w granicach przyznanych mu uprawnień i w ramach swobodnej oceny dowodów, a wadliwe orzeczenia mogą być wyeliminowane z obrotu prawnego w drodze nadzoru instancyjnego bądź służbowego. Powyższe w niniejszej sprawie jednak nie wystąpiło, a wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej czy dyscyplinarnej nie może być podstawową formą reakcji strony na odmienną interpretację przepisów prawa, czego domaga się pełnomocnik spółki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchwalił, jak na wstępie.

[M. T.]

[a.ł]